

LENI SARIS
Geef mij vandaag en iedere dag

LENI SARIS
Geef mij vandaag en iedere dag

Eerste druk in deze uitgave 2004

NUR 344

ISBN 90.205.2703.7

Copyright © 2004 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Jack Staller

Omslagontwerp: Van Soelen, Zwaag

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

Vooral op de avonden dat er feest was voelde de kleine Jocelyn zich zo blij en opgewonden dat ze er onrustig van werd en iedereen voor de voeten liep, maar niemand vond dat erg. Jocelyn had een heerlijke jeugd. Haar thuis was De Brandershof, in een van de groene dalen van het mooie Limburgse land. Voor mensen die het wilden zoeken was het niet zo gemakkelijk te vinden. Het was een van die kleine, ogenschijnlijk dromende plekjes ergens heel dicht in de buurt van het lieflijke Noorbeek, dorp in het uiterste zuiden van Limburg. Noorbeek ligt als een glanzende parel in een schelp tussen de uitlopers van de Ardennen en tegen de Belgische grens aan, tussen Vaals en Maastricht. In Noorbeek waren Jocelyns ouders geboren en ze hadden er in de lente als heel de vallei een bloesemweelde was, gedwaald en trots gezien hoe mooi hun land was.

„Hier wil ik nooit weg, het is zo'n gezegend plekje,” had de beeldschone donkere Limburgse beslist gezegd, die enkele jaren later Jocelyns moeder zou zijn. „Ik wil wel een poosje uitvliegen en ik vind een bezoek aan de stad heerlijk maar ik wil hier altijd terugkomen. De stad is zo onpersoonlijk. Waar leef je zo met elkaar mee als hier?”

„Dat heeft zijn voor en tegen,” had Josepha's verloofde droog opgemerkt. „Het meeleven is enig, maar ze weten ook alles nog eerder van je dan je het zelf weet. Zo heb ik me door de gemeenschap laten vertellen dat ik verliefd op je was en met je ging trouwen.”

Josepha had gelachen en naar de hoge Sint Brigidaden gewezen, die ieder jaar voor de Brigidakerk geplant werd, al meer dan 300 jaar lang. Sint Brigida, zo vertrouwt iedere Noorbeekse inwoner, beschermt haar dorp.

„Ik denk dat het de den was,” zei Josepha met een ondeugende twinkeling in haar donkere ogen. „Hoe zei Servé Gubbels het ook? 'Ich han minige jong met 'teurste mêdeke zie goa, en an miene voet bleve ze dan effekes stoa. Da zag der jong: Hil ste ouch va mich. Ich hou mer van engt en dat bes dich'.”

Een gedicht dat zelfs voor buitenstaanders wel te vertalen is. En de Brigidaden heeft dan, wat niet zo moeilijk is, een voorspellende geest, want het gaat altijd zoals in het gedicht, en zo ging het ook met Josepha en haar François. Twee jaar na hun verloving trouwden ze in de mooie kerk uit de twaalfde eeuw, de Sint Brigidakerk... en, zoals het in het oude gedichtje staat: 'Kom der jong met 't mêdsche

aan z'n zie, de trappen aaf es maan en vrouw, want i gen kerk belofde ze zich iewig trouw...' En de oude, zingende klokken, de Maria uit 1449 en de iets jongere Sancta Brigida strooiden hun feestlied over het bruidspaar, de familieleden en heel het dorp, dat meeleeft... hoe kan het ook anders?

Josepha en François Maron gingen toch weg uit hun dorp, maar niet verder dan hoogstens een halfuur rijden met hun in het begin heel bescheiden auto.

Wie uit een dorp zo vol gemeenschapszin en tradities komt, weet ook wel hoe hij traditie en gemeenschapszin uit moet dragen. Waar zij gingen wonen kon het geen dorp genoemd worden. Onder welke gemeente het hoorde, doet er ook niet zoveel toe, want toen de Marons de grond kochten en er De Brandershof lieten bouwen, stichtten ze een nieuwe kleine gemeenschap. Ze hadden wel wat geld, maar nu ook weer niet zoveel dat het de eerste jaren een zorgeloos bestaan werd. Ze wisten echter wat hard werken was. De Brandershof was een klein hotel-restaurant, opgebouwd in een stijl die middeleeuws aandeed maar toch niet verstoken was van zorgvuldig gecamoufleerd modern comfort. Er was een verrukkelijke kruidentuin achter het huis, aansluitend aan het royale gedeelte waar de gasten konden zonnen, dromen of rustig lezen onder de enorme takken van een eeuwenoude kastanje, die in de lente vlammend rode kaarsjes droeg. De Brandershof was groot en laag gebouwd. De muren bestonden uit donkere, ruw uitziende dennenstammen, maar de inrichting was warm en vriendelijk en heel mooi. Er lagen uitzonderlijk mooie, warm getinte Perzische tapijten op de koele plavuizen.

Het kostbare tin, de kaarsenluchters en de overdaad van bloemen en planten waarvoor de vrouwe van de unieke Brandershof altijd zelf zorgde, maakten dat het huis om zijn sfeer en de keuken, om de bijzondere manier waarop het eten bereid en opgediend werd, zodat het niet alleen maar eten maar een feest was, binnen een jaar tijd de faam had wel duur maar zo bijzonder te zijn, dat heel lang tevoren bespreken voor een diner of logies noodzakelijk was. Geen gast, hoe lastig ook, werd er ooit beleefd de deur uitgekeken, en Josepha en Fran Maron bleven wat zij voor alles wilden zijn: Een goede gastvrouw en gastheer. Als er een bijzonder diner was of een lunch, dan legde Josepha zelf de laatste hand aan de bloemenversiering. Ze had een mooie stem en Jocelyn vond het later een van haar aardigste en liefste herinneringen: mama, met de zon op haar donkere haar, bloemen plukkend in de grote tuin die geurde naar rozen, rode en witte en

zachtgele en naar tijm, naar al die heerlijke luchtjes uit de kruidentuin. De rozen werden verzorgd door een tuinman, die in het begin weleens zuinig keek als hij de vrouwe van de Hof zag komen met haar mandje en haar schaar. Maar ze knipte behoedzaam onder zijn leiding en ach... er waren, zoals Josepha zei, toch duizenden rozen en ze waren zo mooi in de kleine mandjes op tafel.

De Marons hadden een druk leven, maar toch vonden ze tijd voor hun enige dochter Jocelyn. Vanaf het begin wende het kind aan de gasten, en de gasten waren dol op haar.

„Ik heb Jocelyn en ik ben niet van plan haar ter wille van wie dan ook het zwijgen op te leggen of haar aan een touw te leggen,” had moeder Josepha beslist gezegd. „Zolang ze zich behoorlijk gedraagt – en dat kan haar geleerd worden – en zolang ze de mensen het eten niet van de borden kijkt of zich te veel met hen bemoeit, kan Jocelyn vrij door huis en hof gaan.”

François was het, zoals gewoonlijk, helemaal met zijn vrouw eens en Jocelyn groeide blij en onbekommerd op. Ze genoot van alles wat op De Brandershof voorviel en was zo nieuwsgierig als een jonge vogel. Ze hield van mooie dingen. En met haar zware bruine krullen die tot op haar rug dansten, en haar grote donkere ogen trok ze bewonderende blikken. Ze paste in de sfeer en was helemaal een kind van haar bijzondere, mooie thuis, dat ze hartstochtelijk liefhad, zoals ze haar heuvelland en het geboortedorp van haar ouders liefhad.

Op De Brandershof werd ook muziek gemaakt. Maar al had Jocelyn toen ze opgroeide haar transistorradio en grammofoon, het was een vorm van muziek die niet doordrong tot de eetzaal van De Brandershof.

Daar stonden een piano en een verrukkelijk spinet, waar moeder alleen op kon spelen. Soms zong ze erbij. Het muzikleven in kleine dorpen bloeit nu eenmaal welig en Josepha had in Noorbeek in de gemengde zangvereniging De Eendracht altijd een goed figuur geslagen. François was een actief lid van de Schutterij St. Brigida geweest. Op zondagmorgen, als de klokken luidden, ging Jocelyn met haar moeder naar de Brigidakerk. Vader was dan al geweest, want ze konden natuurlijk niet tegelijk weg. Maar Jocelyn vond het heerlijk om naar de zangmis te gaan en later, als de kerk uit was, allerlei bekenden te ontmoeten zodra ze langs de grafkruisjes de oude, uitgesleten stenen trap was afgegaan. Ze was die trap graag afgesprongen, maar ze liep altijd, omdat het zondag was en ze een mooie jurk droeg, onwaarschijnlijk braaf aan mama's hand naar beneden. En op de Pley was

het uit met de plechtigheid en ontmoette iedereen weer eens iedereen. Jocelyn keek dan eens op langs de kale, dertig meter hoge stam van de den die alleen in de top nog wat bruinverdorpe takken droeg. Een wonderlijk gezicht voor wie niet wist dat er een legende en een folkloristisch gebeuren, dat iedere Noorbeekenaar lief is, aan vastzat.

„José, wanneer kom je weer eens koffie drinken?” vroeg Josepha’s moeder plagend. „Nee, zeg maar niets, ik moet altijd naar jou toe komen maar dat kan ook niet anders. Je hebt zo’n druk leven.”

„Maar niet te druk, mama,” zei Josepha. „U weet hoe graag ik hier ben en hoe fijn ik het vind op zondagmorgen iedereen te zien. Maar jullie kennen toch zelf ook het seizoen, als alles vol zit met gasten. Vreemd toch dat het hier, hoe vol ook, toch nooit een overladen indruk maakt... die Sint Brigida toch!”

Ze knikte, lachte en babbelde naar alle kanten. Josepha was hier altijd nog echt thuis en daarom was het voor Jocelyn ook zo. Het gebeurde ook wel dat Josepha alleen terugreed en Jocelyn bij haar grootouders bleef. Huppelend aan hun hand liep ze dan de Bovenstraat uit. Overigens de enige straat waar de auto’s doorheen raasden, en dat was wel een beetje vervelend maar toch ook wel spannend om vlug weg te springen.

Deze zondag mocht ze niet met haar grootouders mee, want ze moesten uit.

„Je mag wel mee naar tante Netty in Gronsveld,” stelde oma voor, maar haar kleindochter trok onelegant haar neus op. Tante Netty had een zoon die twee jaar ouder was dan Jocelyn en het behoorde tot zijn liefste bezigheden om aan Jocelyns lange haren te rukken, zodat het altijd op slaande ruzie uitdraaide.

Jocelyn wipte in de wagen naast haar moeder en de wagen nam de helling langs het sociëteitsgebouw Berggalm met het gemak van een berggeit.

„Leuke naam... Berggalm...” zei Jocelyn tevreden.

In die zaal speelde zich het uitgaande leven van Noorbeek wel af, dacht Josepha met een glimlach, maar het was er altijd gezellig, het had de sfeer die geen feest in een grote stad ooit kan hebben.

„Daar zong jij vroeger ook, hè?” Jocelyn kroop dichterbij haar moeder. „In de kerk moet ik ook altijd naar je luisteren. Ik vond het mooi wat je zong... wil je het mij ook leren?”

„Wat vond je mooi, de woorden of de wijs?” vroeg Josepha zacht.

„Ik weet het niet... allebei,” zei Jocelyn.

„Goed, als ik vanmiddag even tijd heb, zullen we samen zingen,” beloofde haar moeder. „Nu is de tijd te kort. We zijn al bijna thuis.” Ze draaide de auto de binnenplaats op en genoot, zoals altijd, van het mooie huis tegen de heuvelrug en de rust die ervan uitging.

Een kleine kring gasten dronk koffie onder de lindenboom en de oude heer Defresne zei met een vriendelijk handgebaar: „Daar hebben we mevrouw en de... eh... little beauty!” Zijn ogen twinkelden toen hij de afkeurende blik in de ogen van Jocelyns moeder zag.

„Nee, kijkt u maar niet boos. Ik herinnerde me opeens dat u het niet wilt, maar ze is het!”

„Kleine potjes...” Josepha zuchtte en keek naar Jocelyn, die nieuwsgierig van haar moeder naar de oude heer keek. „Ach, ze is toch zo nieuwsgierig, ons Aagje. Ja, dat bedoelde meneer Defresne... anders niet, hoor Jocelyn!”

Jocelyn geloofde er niets van en ging ervandoor, luid roepend om haar hondje Lilac, dat haar gewoonlijk tegemoet kwam rennen. Ze ving hem op in haar armen en liep door naar de achtertuin, regelrecht naar het gedeelte van het huis waar haar vaders kantoor was.

„Dag papa!” Ze sloeg spontaan haar armen om zijn hals. „Hier ben ik weer.”

„Dat zie ik, meisje!” François Maron trok haar speels aan haar bruine krullen. „Ik dacht dat je in Noorbeek zou blijven, maar ik vind het gezelliger om je hier te hebben. Waren oma en opa er niet?”

„Ze gingen op visite!” Jocelyn trok haar neus op. „Papa, wat is een liettel poetie?”

„Ik weet het niet, liefje,” antwoordde haar vader verstrooid.

„O!” Ze keek zo teleurgesteld dat hij er goedig plagend aan toevoegde: „Misschien ben jij dat wel, zeg! Dat zou me wat zijn!”

„Maar ik ben het ook.” Jocelyns lip trilde. „Meneer Defresne schold me ervoor uit. Ik vond ’m altijd lief, maar nou hou ik niet meer van hem. Hij zei dat ik een liettel poetie was en mama vond het ook niet leuk!”

„Jocelyn, meneer Defresne scheldt heus niemand uit. Je hebt het verkeerd begrepen!”

François keek hulpzoekend naar zijn vrouw, die juist binnenkwam. „Jocelyn heeft problemen. Meneer Defresne heeft haar uitgescholden en nou is ze boos op hem... overigens een heel vreemd scheldwoord... liettel poetie!”

Hij keek ten hoogste verbaasd toen zijn vrouw in een stoel neerviel en lachte tot de tranen over haar wangen rolden. Ze trok Jocelyn plus

hond op haar schoot en knipoogde over de bruine krullenkop tegen haar man.

„Nee, kleine domkop, integendeel... meneer Defresne zei dat je een lief meisje was. Maar omdat ik je soms weleens minder lief vind, is het echt niet nodig dat het in je eigenwijze oortjes wordt gefluisterd en daarom zei hij het maar in een vreemde taal, om mij een beetje te plagen.”

„O, nou, dan is het maar een raar woord om iemand een aardig meisje te noemen.”

Jocelyn wreef op weinig charmante manier over haar neus. „Nou ja, dan vind ik 'm toch wel weer lief. Hè mama, iedereen zit nou toch koffie te drinken, ga nou even met me mee naar de zaal... voor dat liedje... weet je wel?”

Wat Jocelyn eenmaal in haar hoofd had gezet, dat kreeg geen mens er meer uit. Mevrouw Maron ging in de verlaten zaal aan het spinet zitten en speelde heel voorzichtig de simpele melodie.

’God, geef mij vandaag en iedere dag een teken van liefde, dan zal ik voor U zingen tot diep in de nacht, zolang ik besta, een lied voor de God van mijn leven’.

Haar zachte, warme stem gaf de woorden zoveel innige overtuiging, dat ook in de tuin de gesprekken verstomden.

Moeder en dochter, die zich niet bewust waren van het stille publiek, gingen op in hun muziekles. Jocelyn had de stem van haar moeder geërfd, maar met de belofte van een groter volume en een heel eigen klank. Bovendien was Jocelyn heel muzikaal en ze had een helder verstand, zodat het uit het hoofd leren van de tekst haar weinig moeite gaf. Moeder en dochter zongen samen, en buiten zei de heer Defresne: „Wat is dat mooi! Ik ben niet naar de kerk geweest maar ik voel me alsof ik er wel ben geweest.”

„Een nieuwe attractie van de onvolprezen Brandershof.” Mevrouw Defresne keek peinzend naar het huis waarnaar zij en haar man telkens weer verlangden als ze thuis waren in hun mooie woning in de stad, een verlangen dat op heimwee leek. „We moesten mevrouw eens vragen of ze meer voor ons wil zingen. Ze heeft een stem die bij deze omgeving past.”

Ze voegde de daad bij het woord toen ze mevrouw Maron later met haar bloemenkorf naar de rozentuin zag gaan. Jocelyn was met Lilac op zoek naar Mädél, de nieuwste aanwinst. Haar vader had het poesje twee weken tevoren uit het Schwarzwald meegebracht en triomfante-lijk gezegd: „En hier is ons Schwarzwaldmädel.”

Vanaf dat ogenblik was Mädél de lieveling van De Brandershof. Zelfs Lilac was vertederd. Mädél was een zuiver zilvergrijs diertje met lichte oogjes die, volgens Jocelyn, helemaal niet poezurig keken, waarmee ze wilde zeggen dat Mädél lief was en niet keek als een gevaarlijk roofdiertje, wat nogal misleidend bleek te zijn.

„Mevrouw Maron!”

Josepha keek om en haar ogen werden zachter toen ze de frêle figuur van mevrouw Defresne zag. „We hebben zo genoten van de stemmen van u en Jocelyn bij het spinet. Kunt u ons dat genoeg nog eens doen... vanavond misschien?”

„O, ik heb er niet aan gedacht dat...” Josepha bloosde. „Ik heb het echt niet gedaan om aandacht te trekken, maar Jocelyn is uitgesproken muzikaal en ze had geen rust voor ik haar het liedje had geleerd dat het koor deze morgen in de kerk heeft gezongen.”

Terwijl mevrouw Defresne de gastvrouw een klein concert afbedelde, zat Jocelyn dicht bij het huis op de bank voor het oude kolenbrandershuisje waaraan De Brandershof zijn naam te danken had. Ze vond het heerlijk om daar te denken, te spelen en over haar problemen te peinzen, een plekje dat ze beschouwde als haar eigendom. Nieuwe gasten kwamen meestal wel kijken, maar daar bleef het bij. Jocelyn hield van mensen om zich heen. Ze was eraan gewend, maar toch was het goed ergens een plekje te hebben waar ze alleen kon zijn. Zingen met mama was fijn, dacht ze, het zachte velletje van Mädél aaiend, haar andere arm om Lilacs hals, en toch wil ik weten of lietiš poetie werkelijk aardig meisjes betekent.

Met Mädél in haar hals en Lilac zo dicht naast haar dat ze bijna over hem struikelde, liep ze langs de beek en bereikte de achterkant van het huis.

Isa, een van de drie kamermeisjes, was in Engeland geweest en zij zou het zeker wel weten.

„Isa?” Ze keek in de linnenkamer. „Het is Engels en het klinkt als lietiš poetie... maar ik zal het wel verkeerd uitspreken, wat betekent dat?”

Isa begon te lachen. „Heb je weer wat opgevangen, nieuwsgierig Aagje? Ik denk dat je little beauty bedoelt, en dat betekent kleine schoonheid.”

„O...” was Jocelyns commentaar, ze sloot de deur en liep naar beneden. Ze zag er tamelijk verlegen en beduusd uit en ze voelde zich zo schuldig alsof ze stilletjes een gesprek had afgeluisterd.

„Jocelyn!”

Ze schrok zo van het onverwachts noemen van haar naam, dat haar moeder haar vragend aankeek. „Schrok je van me?”

„Ja, ik liep te denken.” Jocelyn kleurde maar sloeg haar ogen niet neer. „Ik heb Isa gevraagd wat... eh... little beauty betekent, zo spreek je het uit, zei Isa... en ik weet het nu. Het was reuze aardig van meneer Defresne, maar u hoeft echt niet bang te zijn dat ik het geloof.”

„Goed, lieve meid.” Haar moeder lachte hartelijk. „Je bent eigenlijk nog wijzer dan wij. Dom van ons om bang te zijn dat je ijdel zou worden omdat een vriendelijke oude heer je een leuk meisje vindt. Daar praten we dus niet meer over. Maar er is iets anders waarover ik met je wilde spreken. Je houdt wel van verkleedpartijen, hè?”

„Ja, maar het is nog lang geen carnaval,” zei Jocelyn spijtig. „Hè, was het maar zover!”

„Toch gaan we ons verkleeden. Mevrouw Defresne wordt morgen vijfenzeventig jaar en nu zou ze het zo prettig vinden als we samen voor haar zongen, maar dan zo dat het bij de zaal en het spinet past. Ze wilden alle gasten op hun feestje uitnodigen en dan moet het allemaal echt lijken. Kaarsverlichting en middeleeuwse jurken. Het lijkt me wel aardig en mevrouw Defresne is een heel dierbare gast, die hier al kwam voor jij geboren was, je weet het, Jolyn, de gast is altijd koning op De Brandershof.”

Jocelyn was, zoals alle kinderen, dol op verkleedpartijen en ze genoot van haar groene zijden jurk die zo grappig ruiste als ze liep. Mama in een lang roodzijden sleepgewaad, met lange rode oorbellen in haar oren en haar donkere haren in een net met kleine steentjes bezaaid, zag eruit als een echte slotvrouw. Er werden heel wat foto's gemaakt van het sprookjesachtige verjaardagsfeest bij kaarslicht met de slotvrouw en haar dochter bij het spinet. Ook het bedienend personeel speelde het spel van ganser harte mee.

Het was het begin van een traditie. Bij bijzondere gelegenheden, maar ook niet meer, werd het kaarsenfeest herhaald in alle luister en glorie. Dan speelde Josepha op het oude spinet in een toilet van fluweel en brokaat, met granaten oorhangers en haar haren in het met granaatsteentjes bestrooide zilveren net. Ze ging weer zangles nemen en zocht en vond verrukkelijke ballades en volksliedjes, en er was geen liedje of Jocelyn kende het ook.

Zo waren de kinderjaren van Jocelyn... een gelukkig kind in een heerlijke omgeving vol schoonheid die ze leerde waarderen, een kind dat opgroeide in de vrije natuur en thuis alleen eenzaam was als ze

dat werkelijk wilde. Een kind dat veel belangrijke mensen ontmoette in het huis van haar ouders en daar niet van onder de indruk was omdat iedereen haar vriendelijk tegemoetkwam. Maar wel een kind dat zich daardoor op volkomen natuurlijke wijze goed wist te gedragen.

Zo groeide Jocelyn Maron op tot een jong modern meisje, elegant en mooi met haar kastanjebruine haren en grote donkere ogen, een meisje met een melodieuze stem en een zacht, zangerig accent. Een meisje, geprojecteerd tegen de achtergrond van haar dierbare ouderlijk huis in het Limburgse land, Jocelyn Maron van De Brandershof. Een meisje dat van harte meedeed aan het verenigingsleven en alle feestjes in Noorbeeks Berggalm en dol was op carnaval. Een meisje met veel vriendinnen en vrienden, maar dat er niet van hield door een speciale vriend te worden thuisgebracht.

Jocelyn wacht op de prins die haar op zijn witte ros komt ontvoeren, had Isa eens met zachte spot gezegd. En zoals dat gaat in een kleine gemeenschap, de sneeuwbal rolde voort. Maar omdat het zo'n zachte, goedaardige sneeuwbal was, lachte Jocelyn er alleen maar om. Ze had nog niemand ontmoet om verliefd op te worden, en zoiets kon je nu eenmaal niet dwingen. Vrienden, goed, maar er waren zoveel dingen die haar aandacht vroegen en waarin ze opging, dat ze tijd tekortkwam. Ze ging in Maastricht op school en wilde, als ze talent genoeg had, doorgaan voor zang. Maar heel druk maakte ze zich daar nog niet om. Het leven was goed voor Jocelyn en een enkele maal als ze 's morgens haar raam opengooide en het bos geurde, dan vroeg ze zich af, met een plotselinge rilling van angst, of het mogelijk was in een zo roerige wereld zo gelukkig te kunnen zijn en... blijven? Ze keek naar de heuvels die plekten van zachtgeel tot helgroen met alle nuances daartussen. Al die kleuren in percelen grond, recht en scherp als langs een reuzenlineaal getrokken, overvloeiend in elkaar als een reusachtige puzzel.

En in de lente, als de bloemenweelde over het wijde land gestrooid werd als één groot bruidsboeket, dan wist je pas goed in wat voor een gezegend stuk land je woonde.

HOOFDSTUK 2

„Jocelyn!” Het meisje met het bruine haar en de donkere ogen bleef staan en keerde zich om. „Mensenlief, kind, hol toch niet altijd zo hard!”

Jocelyn begon te lachen toen ze het kleine rolronde figuurtje zag dat achter haar aanrende.

„Kind, doe het kalm aan. Je verspilt je energie.” Ze tikte Mieke Debets bemoedigend op haar schouder. „Hoe gaat het met de vermaeringskuur?”

„Slecht!” zuchtte Mieke. „Ik heb geen sterke wil. De snoeperij is sterker dan ik. Jammer voor mijn afwezige lijn. Ik liep je overigens niet na om daarover te bomen. Ik wilde alleen maar vragen of je vanavond komt zingen. Er is nog vergadering ook.”

„O, het grote feest voor komende zomer. Moge het een succes zijn!” zei Jocelyn plechtig. Daarna schoot ze in de lach. „Kijk niet zo kwaad. Ik meen het goed. Een middeleeuws feest... het lijkt me enig. Ik ben een beetje in die sfeer opgegroeid en doe er graag aan mee. Ik durf alleen nooit te zeggen dat het wel een succes zal worden. Bijgeloof misschien, je kunt nooit weten. De smaak van het publiek is zo ongrijpbaar. Het zou afschuwelijk zijn als het feest na een jaar ploeteren letterlijk en figuurlijk of allebei in het water plonsde. Ik moet er niet aan denken!”

„Doe het dan niet,” raadde Mieke aan en ze wees naar de mooie kerk met de den. „Een beetje vertrouwen op Brigida hoor. Kom je of blijf je thuis?”

„Ik heb nog wel een massa werk, maar de verleiding is te groot,” zei Jocelyn. „De vergaderingen zijn altijd zo gezellig. Papa vindt het overigens niet prettig als ik, zoals hij het uitdrukt, bij nacht en ontij langs de binnenpaden brom. Jullie wonen hier allemaal gezellig op een kluitje, maar ik moet de berg op. Als papa tijd heeft om me te komen halen, dan zie je me vanavond wel verschijnen.”

Mieke keek haar na tot ze met haar brommer de smalle weg voor de kerk nam en uit het gezicht verdween. Het was altijd zo geweest dat iedereen graag met Jocelyn bevriend wilde zijn maar dat het niemand ooit helemaal lukte. Je zou niet kunnen beweren dat Jocelyn verbeelding had, want ze ging met iedereen vrolijk en gezellig om en ze deed met alle festiviteiten en gebeurtenissen enthousiast mee.

De Brandershof was een oord van gastvrijheid, ook voor Jocelyns vrienden en kennissen maar ze dacht er niet aan om een speciale

vriendin of vriend steeds uit te nodigen, meer dan de andere.

„Als ik daaraan begin, hangen er altijd lui hier in huis,” had Jocelyn tegen haar moeder gezegd, die er weleens over begonnen was. „Ik ga graag met mensen om. Ik houd van mensen, maar we hebben hier altijd al vreemde mensen in huis en ik wil toch ook nog een stukje van mezelf hebben. Mijn vrijheid is me lief.”

Jocelyn had werkelijk nooit geleden onder de stoet van vreemde mensen die kwam en ging. Het hoorde erbij en het was goed zo. Ze kon uitstekend met mensen omgaan, maar ze kon ze ook heel goed en beslist op een afstand houden. Haar kamer was haar onbetwist domein en haar ouders hadden er begrip voor.

Jocelyn reed over het flagstonepad achter de heg en zette haar brommer in de garage.

„Les, waar is mama?” vroeg ze, de keukendeur openend.

„Boven.” Isa keek op. „Doe wat zacht. Je vader is met hoofdpijn naar bed gegaan.”

„Papa... met hoofdpijn...” herhaalde Jocelyn verschrikt. „Papa heeft nooit hoofdpijn!”

„Ja kind, iedereen kan toch weleens hoofdpijn hebben,” zei Isa kribbig. „Gelukkig dat het op het ogenblik het naseizoen is en het niet druk is. Je moeder is boven.”

Jocelyn holde naar boven en kwam in de gang van het woongedeelte haar moeder tegen, die haar bij de arm greep.

„Kalm wat Jolyn, en kijk niet zo verschrikt,” zei ze sussend. „Isa heeft je zeker verteld dat papa niet goed is?”

„Hoofdpijn?” Jocelyn vroeg het aarzelend. „Is het dan zo erg? Hij heeft het nooit, maar hele volksstammen mensen hebben weleens hoofdpijn, nietwaar?”

„Ach ja, natuurlijk, maar ik heb de dokter toch maar gebeld.” Jocelyns moeder zag er bezorgd uit. „Papa voelt zich de laatste tijd toch al niet zo best. Gauw vermoeid en gauw ongeduldig. Je weet wel dat het niets voor hem is om zo uit te vallen.”

Jocelyn wist het en ze had zich er de laatste weken ook al over verwonderd. Maar, zo had ze gedacht, hij had zo'n druk leven en hij was zelf ook aan vakantie toe. Ze hadden op het ogenblik nog maar enkele gasten en rust zou goeddoen.

„Mag ik even bij papa gaan kijken?” vroeg Jocelyn.

Haar moeder aarzelde maar Jocelyn liep langs haar heen. De kamer lag in het halfdonker en de woorden bestierven Jocelyn op de lippen. Zelfs minder intelligente mensen dan Jocelyn zouden gezien hebben

dat het meer was dan alleen maar hoofdpijn.

Hij is doodziek! dacht Jocelyn huiverend van angst. Ze greep naar haar moeders hand, blindelings, en voelde de vaste druk van de tengerere vingers om de hare.

Hoe kan dat nou? Ik heb hem nooit één dag ziek gekend! dacht Jocelyn verbijsterd, en haar zonnige, gelukkige wereld lag met één slag aan gruijzels.

Ze wist het zo zeker alsof het haar gezegd werd dat hun leven ging veranderen. Zo broos is het geluk! Het was alsof een wurgende hand haar bij de keel greep. Ze had willen huilen en protesteren, maar het hielp niet. Mama's hand, die de hare vasthield, sterk en toch zo zwak, steun puttend uit haar aanwezigheid, maakte dat ze zich wist te beheersen. Nog geen halfuur geleden had ze vrolijk tegen Mieke gezegd: „Ik kom als papa me brengen wil met de wagen.”

Voorzichtig boog ze zich over haar vader heen en onverwachts opende hij de ogen, dwalend en vol pijn, tot hij het gezichtje van zijn dochter dicht bij het zijne zag.

„Ben jij daar, kind?” Hij raakte haar wang met zijn vingertoppen aan, een vreemd zoekend, krachteloos gebaar.

Ze ving zijn hand in allebei haar jonge warme handen en drukte haar lippen erop.

„Word gauw beter, papa.” Ze lachte door haar tranen heen. „Foei, wat heb je ons laten schrikken. Je bent natuurlijk overwerkt.”

„Ja kind... komt wel in orde.” Zijn oogleden gleden weer dicht. „Help mama maar goed.”

Mevrouw Maron en Jocelyn gingen samen de kamer uit.

„Ga nu maar naar boven,” zei mevrouw Maron zacht. „Ik blijf hier.”

Jocelyn ging naar haar kamer, die opeens zo vreemd en vijandig leek. Ze voelde zich er niet thuis zoals anders. Langzaam ging ze op haar bed zitten, met de armen tegen de maag gevouwen, het hoofd voorovergebogen.

„Kind, wat heb je?” Isa legde verschrikt een hand op haar schouder.

„Hier is een kop soep. Je moet iets eten. Je hoeft toch niet direct zo tragisch te doen als er iemand ziek is?”

„Ik moet geen soep... ik heb maagpijn!” Jocelyn keek naar haar op, haar gewoonlijk zo mooie zachtroze huid was grauwbleek en haar donkere ogen waren zo droevig dat Isa haar hand op Jocelyns schouder legde.

„Het is niet zomaar hoofdpijn, Isa,” fluisterde Jocelyn. „Ik heb zo'n vreemd gevoel... alsof ik nooit meer gelukkig zal kunnen zijn.”

„Ik ken je niet zo overdreven,” zei Isa geërgerd. „Je bent ook eigenlijk geen enkele tegenslag gewend. Probeer een beetje flinker te zijn. Drink om te beginnen je soep maar op.”

Het klonk zo weldadig en geruststellend nuchter, dat Jocelyn zich schaamde omdat ze zich zo had laten gaan. Gehoorzaam dronk ze de soep, en ze voelde zich werkelijk wat opknappen.

Isa, die ook nooit een minuut tijd overhad, haastte zich weer naar beneden. En Jocelyns oren, getraind op ieder geluid in de vrij eenzame omgeving, hoorden het geluid van de doktersauto.

Hoe lang ze gewacht had, ze wist het niet, maar ze begon zich heel eenzaam te voelen, want er kwam niemand naar haar toe om haar te vertellen hoe het met haar vader was.

Ze kon het niet langer verdragen, liep de kamer uit en botste tegen haar moeder op. Hoe lang stond ze al hier? Jocelyn hoefde niets te vragen.

„Onmiddellijke opname, Jolyn,” zei haar moeder. „Zijn nieren zijn heel erg aangedaan.”

„Het is... heel erg, hè?” vroeg Jocelyn met een klein stemmetje, en haar moeder knikte alleen maar.

De rest was een nachtmerrie. Mevrouw Maron ging met haar man mee en Jocelyn bleef thuis met Isa en de paar gasten die er nog waren en zich slecht op hun gemak voelden. Jocelyn was zo ontroostbaar, dat ze zich volkomen overbodig voelde. Alle goedbedoelde bemoedigende woorden gleden langs haar heen. Ze zat daar als een zieke vogel en reageerde nergens op.

„Ik geloof dat het maar het beste is als wij morgen naar huis gaan,” zei de oude heer Denning tegen Isa. „Gelukkig is het seizoen toch voorbij, en wat moeten jullie nu met gasten.”

„Wel...” Isa aarzelde. „Ja, het zou misschien de beste oplossing zijn. Michael, onze kok, gaat toch ook al weg. Hij wil gaan varen. Ja, en Rineke en ik kunnen het niet alleen aan. Jocelyn kent niets van het bedrijf en bovendien is de sfeer hier nu niet bepaald aangenaam voor u.”

De volgende dag liep het huis leeg. Het was onwezenlijk stil in de altijd zo gezellige Brandershof. Het huis was dood en Jocelyn dwaalde verloren door de kamers als ze niet bij haar vader op bezoek was. Het ging slecht met de zieke en mevrouw Maron was zelden thuis. Ze was voortdurend op weg tussen De Brandershof en het ziekenhuis in Maastricht.

„Als jij nu morgenmiddag weer gaat?” Jocelyns moeder zag er bleek

en afgetobd uit. „Twee is te vermoeiend. Isa wil vanavond graag mee. Ik vind het alleen wel vervelend dat je alleen thuis bent.”

„Wat hindert dat nou?” Jocelyn haalde haar schouders op. „Zul je uitkijken met langs de weg razen, mam? Over mij hoeft je je echt niet bezorgd te maken.”

Ze zeiden het niet tegen elkaar, maar ze wisten hoe het ervoor stond. Jocelyn hoopte tegen beter weten in dat er een keer ten goede zou komen, maar het was onmogelijk. Vergiftigde nieren zijn nog altijd dodelijk, alleen niet voor de enkele mensen ter wereld die met ingenieuze, onbetaalbare toestellen in leven kunnen worden gehouden. Jocelyn probeerde aan de gedachte te wennen, maar ze kon het niet. Zo leeg en onzeker was de toekomst opeens geworden. Voorbij blij, onbezorgde jaren... voorbij... papa die je 's avonds afhaalde omdat je niet alleen de berg op mocht... voorbij... papa, die iedere gast als een goede bekende binnenleidde in De Brandershof en zo geliefd was om zijn vrolijke aard, zijn tact en zijn echt gemeente medeleven met ieder die in De Brandershof logeerde. Het kon niet waar zijn, het leek zo onmogelijk. Jocelyn maakte een geestelijke crisis door omdat ze met niemand over haar zorgen en verdriet wilde spreken. Ze wist niet wat mama werkelijk dacht en ze durfde weinig te zeggen, want wat hier één wist, dat wist iedereen. Geloofde mama zelf nog dat vader ooit op De Brandershof zou terugkeren? Zo tobde Jocelyn zich af met vragen waarop ze geen antwoord wist. In het stille huis rinkelde de telefoon. Jocelyn schrok er even van, maar hoorde meteen Miekies geruststellende stem: „Jolyn, ik zag Isa en je moeder gaan. Ben je alleen? Als je het prettiger vindt om gezelschap te hebben, dan kom ik bij je.”

„Mieke...” zei ze blij verrast. „Wat lief van je! Zou je het wel doen?” „Ik neem het pad binnendoor, dan ben ik er vlugger,” beloofde Mieke. „Ik moet er steeds maar aan denken hoe alleen je bent.”

Ze brak verdere tegenwerpingen af door de telefoon neer te leggen. Nog geen tien minuten later werd er gebeld en Jocelyn haastte zich naar beneden. Mieke moest wel als een razende gefietst hebben. „Mieke... ik...” Ze had de deur geopend maar ze week verschrikt terug.

Er stond een man op de drempel in het halfdonker. Ze kon zijn gezicht niet zien maar ze wist instinctief dat hij jong was.

„Zo, kind, dit is hier toch een pension, nietwaar?” Zijn stem klonk arrogant en slepend. „We willen onderdak, mijn vrienden en ik.”

„Dit is een hotel maar op het ogenblik is het niet in bedrijf.”

Ze probeerde de deur dicht te duwen, maar een vlugge hand was haar voor. „Gaat u alstublieft weg. U kunt het in Noorbeek proberen. Hier kan het nu echt niet.”

„Wat een onzin... een hotel is een hotel... en zo best weten we de weg niet!” Een hand greep haar bij de schouder. „Je bent een verdraaid leuk kind, zeg!”

„Laat me los!” Ze probeerde zich schrap te zetten. „Ik kan er niet over beslissen of u hier kunt blijven. Maar als u uw handen niet thuis kunt houden, dan is er helemaal geen denken aan. Verdwij nu maar vlug.”

„Roep je moeder dan, liefje.” De opdringerige hand gleed om haar schouder. „Of is ze niet thuis... ben je helemaal alleen? Dat is dan een buitenkansje... een leeg huis met zo'n snoezig meisje...”

„Hé... kom je nog?” werd er ongeduldig vanaf de weg geroepen.

„Wat voer je uit?”

Er waren er dus nog meer, nog meer van die dronken kerels voor wie ze doodsbang was. In hevige paniek worstelde ze met de indringer. Vreemde armen omknelden haar afschuwelijk vast en onbeschaamd. Ze struikelden samen tegen de muur en ze kon niets doen tegen de klemmende omhelzing. Wanhopig probeerde ze een arm los te werken en ze schopte in het wilde weg tegen zijn schenen.

Jocelyn wist niet hoe lang het duurde, het moesten maar een paar minuten zijn geweest, maar het leken uren. Ze wist dat ze het niet lang meer kon volhouden en wat dan... alleen in het donkere huis met die afschuwelijke onbekende, wiens gezicht ze niet zag maar met wie ze zo heftig vocht als ze zich nooit verweerd had. Maar deze keer verweerde ze zich tegen het donkere, boze kwaad dat ze voelde niet meer te kunnen ontkomen. Ze sloeg haar hand uit die ze losgeworsteld had, en krabde, venijnig en fel.

Toen... als een wonder... was het opeens voorbij. Het werd licht. Iemand, wie wist ze niet, had het lichtknopje omlaag geduwd. In een flits zag ze het gezicht van een jongeman, toen keerde ze zich om en holde naar boven toe, haar kamer in. Ze sloot met bevende vingers de deur en bleef ertegenaan staan. Haar hart bonkte alsof het uit het lichaam wilde springen en in de spiegel staarden haar twee doodsbange ogen in een lijkleek gezichtje aan. Het donkere haar hing verward om haar hoofd. Vaag hoorde ze harde stemmen buiten.

Ze hadden ruzie, dacht ze vaag... toen sloeg de motor van de wagen aan en reden ze de berg af. De voordeur stond wijdopen, dat wist ze, maar ze durfde geen stap buiten haar kamer te zetten en de telefoon kon ze evenmin bereiken. Wie weet... misschien was het wegrijden

van de wagen maar een truc geweest om haar uit haar kamer te lokken. Als ze toch boven durven komen, dacht ze dof, misschien kan ik dan vanuit het raam de kastanjeboom bereiken. Het is een sprong, maar beter dan nog eens dat... die afschuwelijke handen... dat gezicht...

Ze sloot haar ogen en huiverde. Hoe lang ze daar stond tot haar hart niet meer zo hamerde, wist ze niet, maar Miekies stem klonk als hemelse muziek: „Hallo... Jolyn... waar zit je toch? Wat is er gebeurd?” Ze hoorde haar de trap op komen en toen waagde ze het de deur te openen.

„De deur stond wagenwijd open en ik wist niet wat ik ervan moest denken,” begon Mieke. „Lieve help, Jolyn, wat zie jij eruit! Heb je gevochten?”

„Ja,” zei Jocelyn schor. „Ik heb gevochten en ik heb gekrabd en ik heb nooit geweten dat ik zo'n furie kon zijn. Maar ik moest wel... o, Mieke, ik ben zo dodelijk bang geweest!”

Haperend vertelde ze het verhaal van de overval.

„Dat waren natuurlijk geen hier uit de buurt,” zei Mieke verontwaardigd. „Ze kwamen om onderdak, hè? Heb je ze niet gezien... goed gezien?”

„We worstelden in het donker!” Jocelyn huiverde en wreef haar pijnlijke armen. „Het was... het was een afgrijselijke angstdroom, Mieke. Ik geloof dat ik gegild heb. Later... maar eerst kon ik niet. Het was alsof m'n keel dichtgeschroefd zat. Ik ben nog nooit zo bang geweest. Ik weet niet hoe het kwam, misschien hoorde hij iets... of heb ik 'm bijzonder stevig geraakt... maar ik was vrij... het licht ging aan en ik zag hem even... Ik wil er niet meer aan denken, maar ik kan niets anders dan huiveren en klappertanden, gek kind dat ik ben!”

„Luister nou eens, Jolyn, het had erger kunnen aflopen,” zei Mieke geruststellend. „We moeten de politie waarschuwen. Nu zijn ze nog in de buurt, maar geloof maar niet dat ze zo stom zullen zijn om in Noorbeek te blijven. Die zijn allang kilometers ver de nacht in. Maar de politie kan...”

„Mieke, ik wil het niet!” Jocelyn kreeg wat meer kleur, ze beefde nog wel, maar kreeg zich weer onder controle. „Ik weet wat je wilt zeggen: Als ik zwijg wordt een ander misschien het slachtoffer, maar ik denk nu aan m'n vader en moeder. Ik wil niet dat mama wordt opgeschrikt. Ze heeft het moeilijk genoeg en ik ben doodsbenauwd dat papa er ook maar iets van zou kunnen horen... ik wil het niet, Mieke, en alsjeblieft, zwijg erover... maar dan ook helemaal. Laat het tussen ons blijven,

voor deze ene keer. Ik weet dat je kunt zwijgen als het nodig is.”
„Misschien is het niet verstandig, maar ik kan het wel begrijpen.”
Miekes stem klonk rustig. „Het is voorbij en door een of ander wonder ben je onbeschadigd uit de strijd gekomen, wees er dan maar dankbaar voor. Als je wijs bent, dan neem je nu een bad, knap je daarna wat op en kam je haar, want moeders zien scherp. En als ze je straks zo verwaaid en overstuur ziet, dan hoeft je al niets meer te verzwijgen.”

Jocelyn stond met moeite op, haar benen waren loodzwaar en beverig. „Gingen ze op de vlucht omdat ze jou hoorden komen?” vroeg ze.

„Welnee, er was niemand toen ik kwam,” ontkende Mieke. „De deur stond open en het licht brandde, dat is alles. Ik ben langs het binnepad gekomen en heb geen auto gezien of gehoord.”

„O,” zei Jocelyn zacht, en op de drempel van de badkamer bleef ze staan. „Wacht je, Mieke? Ik ben bang alleen... je weet niet wat het is, als je zo wordt aangevallen. Ik vond... eh... ik kreeg de indruk alsof ik door een verscheurend dier werd overvallen. Zo was het. Beter kan ik het niet omschrijven. Dat mannen zo kunnen zijn!”

„Gelukkig lang niet allemaal, hoor Jolyn!” Mieke lachte geruststellend.

Arme kleine Jolyn, dacht ze, stil wachtend op het meisje dat zich bijna zonder geluid waste en opknapte in de badkamer. Arme kleine Jolyn, met je dromen over je prins en romantiek. Je bent net een parel in een schelp. Het leven was zo mooi, zo beschermt op De Brandershof, en we hebben je allemaal, diep in ons hart, een beetje benijd. Dat dit je moest overkomen, terwijl je weet dat je vader nooit meer terug zal komen en probeert het te aanvaarden. O, ik hoop dat die vent, die gelukkig vergeefs geprobeerd heeft je door het slijk te halen zijn straf netjes thuisgestuurd krijgt... Vanaf vandaag zul je minder goed van vertrouwen zijn, Jocelyn van De Brandershof, en je zult met achterdocht en afkeer naar jongens en mannen kijken die alleen maar vriendelijk tegen je willen zijn.

Mevrouw Maron waakte naast haar man, zijn hand lag in de hare. Isa was schreiend naar buiten gegaan en wachtte in de wagen. Langzaam voelde mevrouw Maron de magere vingers om de hare klemmen. En de ogen, zo bruin als die van Jocelyn, keken haar recht aan. „Dag mijn meisje van de Limburgse bergen... met mij is het goed. Hoe was het ook weer... God, geef mij vandaag en iedere dag... een teken van liefde.” François Maron zuchtte diep. „Met mij is het goed,

maar ga naar Jolyn. Zij heeft je nodig... nu... Jolyn!"

Heel rustig sloot hij zijn ogen en het duurde minuten voor Josepha Maron beseftte dat het gebeurd was, het onmogelijke, ongelooflijke.

„Mevrouw Maron...” Een hand werd zacht op haar schouder gelegd.

„Ik weet het!” Ze drukte een kus op de hand die nog in de hare rustte.

Toen legde ze die hand als een kostbaar voorwerp neer en stond op.

„Jolyn heeft me nodig... nu!”

„Jo, laat mij je naar huis brengen!”

Het was een van de vele kennissen uit Noorbeek. „Jij en Isa kunnen nu niet rijden. Ik laat mijn wagen hier staan. Jullie hebben jullie wagen te hard nodig. Ik kwam François bezoeken, maar net te laat... kom nu, Jo.”

Zo was dat hier, als je elkaars hulp nodig had, en Josepha stapte zwijgend in met de huilende Isa.

Jocelyn kwam naar beneden toen haar moeder thuiskwam.

„Hoe is het...” De woorden bestierven op haar lippen. „Mama... néé... en ik heb hem niet meer gezien... geen afscheid van hem genomen.”

„Papa wel van jou.” Zonderling kalm sloot mevrouw Maron Jocelyn in haar armen en kuste haar. „Je weet niet hoe mooi en vredig het was... ‘met mij is het goed, zei hij’, ‘maar Jolyn heeft je nodig... nu’.”

Ze voelde een rilling door het tengere figuurtje gaan. Over de grenzen heen had de liefde van haar vader geweten dat Jolyn in gevaar was.

Terwijl mijn vader stierf, probeerde een vreemde mij te overvallen, ik vocht als een wilde toen hij wegging. Een adembenemende golf van haat voor die onbekende vreemde benam haar een ogenblik de adem.

Ze sloot haar ogen en een gezicht waarvan ze huiverde, al was het dan ook een knap gezicht geweest, dook op tegen het scherm van haar oogleden. Ze wilde dat gezicht vergeten... voorgoed vergeten.

Het viel Josepha Maron niet op dat er iets gebeurd kon zijn tijdens haar afwezigheid. Dat Jolyn van streek was, kon ze ook moeilijk vreemd vinden, en het was vanzelfsprekend dat ze Jolyns ontredde-ring volledig op het bericht van het heengaan van haar vader schoof.

Mieke zette met Isa koffie en probeerde zo goed mogelijk wat warmte en afleiding te brengen. Ze luisterden zwijgend naar mevrouw, die vertelde, maar opeens boog ze zich naar Jocelyn toe: „Ik zie nu pas... hoe kom je aan die grote blauwe plek op je wang?”

„Ik ben in het donker gestuikeld en tegen de punt van het gewei in de hal gevallen,” zei Jocelyn vlug.

Het was inderdaad zo en ze had de stekende pijn wel gevoeld, maar mevrouw Maron dacht dat ze gevallen was toen ze de deur voor Mieke had geopend.

„De val tegen dat puntige ding had je een oog kunnen kosten,” zei ze ongerust. „Zie je wel dat er iets was om ongerust over te zijn! Waarom deed je het licht dan ook niet aan?”

„Ik weet het niet, misschien omdat ik hier iedere stap ken. In ieder geval is het goed afgelopen en het is niet belangrijk meer... belangrijk is maar één gebeurtenis...”

Jocelyns ogen gleden langzaam, alsof ze afscheid nam, de hal door, langs de bloemen en planten, de geweien en de open haard. De Brandershof zou nooit meer helemaal hetzelfde voor haar zijn.

Mevrouw Maron keek naar Miekés bezorgde gezicht. Misschien vond ze de reactie van moeder en dochter vreemd. Ze waren geen van beiden heftig in tranen uitgebarsten, maar Mieke was geen meisje dat rond zou gaan vertellen dat die van De Brandershof het wel geloofden. Daar was ze te eerlijk en te hartelijk voor.

Ze ging naar Mieke toe en gaf haar een zoen. „Dank je, Mieke, omdat je bij Jolyn kwam... dat je er bent. We voelen ons op het ogenblik zo verschrikkelijk eenzaam hier. Zo eenzaam, dat we zelfs niet kunnen huilen. Konden we dat maar.”

„Ik begrijp het wel.” Miekés ogen werden vochtig. „Ik denk tenminste dat ik het begrijp, maar dat is natuurlijk niet zo. Iedereen verwerkt verdriet op z'n eigen manier. Als u het goedvindt, dan bel ik naar huis en blijf hier om een beetje voor u en Jolyn te zorgen.”

Er ging een beetje troost en veel warmte uit van haar zorgzame beredderen. Zij was trouwens een van de weinigen die nooit naar Jocelyns uitnodigingen gehengeld had, en Jocelyn had haar toch wel een van de aardigste meisjes gevonden. Ze wist ook dat Mieke op haar verzoek nooit zou praten, of ze het nu verstandig vond of niet.

Toen ze mevrouw Maron en Jocelyn koffie had gegeven en ze moeder en dochter voor de brandende haard zag zitten, wist Mieke dat ze niet beter kon doen dan die twee een uurtje samen te laten en alle beslommeringen ver van hen te houden. Ze schakelde de telefoon over naar de keuken, waar ze Isa gezelschap ging houden.

„Jolyn...” Mevrouw Maron had haar zelden zo genoemd. Het was het naampje van haar vader voor zijn dochter geweest. „Jolyn... het was niet angstig, het was... al klinkt het vreemd... een troost... met mij is het goed, maar ga naar Jolyn. Eerst begreep ik het niet... dacht ik dat het de gewone zorg voor jou was. Jolyn heeft je nodig... nu. Maar

op hetzelfde ogenblik wist hij dat het niet goed was met je. Ik kan het allemaal niet verklaren, maar misschien zou jij het wel kunnen als je wilde. Ik zie het in je ogen... je bent bang geweest. Waarom, Jolyn?" Jolyn ging op de grond zitten en leunde met haar hoofd tegen haar moeders knieën.

„Nee, ik kan het niet verklaren,” zei Jocelyn, die niet van plan was haar moeder nu ze het zo zwaar had ook nog met het verhaal van haar angstige avontuur te belasten. „Ik weet het niet, moeder. O, waarom was ik er niet bij... waarom juist vanavond niet? Ik kan het nog niet begrijpen... vader!”

Ze zat heel stil. En ondanks de opwinding en het verdriet van deze avond was Jocelyns reactie heel vreemd. Mevrouw Maron kon er geen verklaring voor vinden. Het leek alsof ze zich getroost voelde. En misschien was het omdat ze wist dat haar vader nog aan haar had gedacht en over haar had gesproken. Zo had ze het zelf ook opgevat. Maar ze was bij haar thuiskomst geschrokken van Jocelyns felle angst en onrust, zodat ze zelfs een ogenblik had gedacht dat er thuis iets bijzonders was gebeurd.

„Vader wist heel goed wat hij zei.” Ze streek Jocelyns hoofd. „Hij sprak geen wartaal. Het moet een bewust afscheid zijn geweest.” „Ja,” fluisterde Jocelyn en langzaam liepen er twee eenzame tranen over haar gezicht. „Ik zal het altijd onthouden.”

De Brandershof was donker op deze avond en er waren veel mensen in het dorp die omhoogkeken naar het huis, maar het ging treurend schuil in de duisternis.

HOOFDSTUK 3

Het wilde niet meer lukken met De Brandershof. De sfeer was niet meer zoals vroeger en mevrouw Maron kon het niet meer aan. Het werd stiller, omdat gasten nu eenmaal voor hun plezier uit zijn en niet lang rekening kunnen houden met de privé-omstandigheden van de mensen die het hotel besturen. Eens was alles volmaakt geweest, nu haperde er voortdurend iets. Er waren moeilijkheden met het personeel en met de service aan de gasten. Er vielen harde woorden en de boekhouder, die ze volledig vertrouwd hadden, bleek ook niet zo eerlijk als goud. De gasten klaagden over bediening en eten. En de manier waarop mevrouw Maron, stil, bleek en heel hooghartig, de diverse klachten in ontvangst nam, viel natuurlijk ook niet in goede